

Republika Hrvatska
Županijski sud u Zagrebu
Trg Nikole Šubića Zrinskog 5

Poslovni broj: GŽ-4004/2021-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Županijski sud u Zagrebu, kao sud drugog stupnja, u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Vesne Žulj, predsjednice vijeća, Roberta Jambora, člana vijeća i suca izvjestitelja i Mirele Mijoč Kramar, članice vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice Valentine Vidić iz Nina, Bana Jelačića 34, OIB: 07549192104, zastupane po punomoćniku Robertu Dujiću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Korljan & partneri d.o.o., Zadar, Obala Kneza Branimira 27/1, protiv tuženice Kate Vidić iz Zadra, Josipa Bana Jelačića 22, OIB: 45150599234, zastupane po punomoćnicima Dragi Toliću i Josipu Toliću, odvjetnicima u Zadru, Kovačka 1, radi proglašenja ovrhe nedopuštenom i isplate, odlučujući o žalbi tužiteljice protiv presude Općinskog suda u Zadru poslovni broj P-2559/2019 od 8. studenog 2021., u sjednici vijeća održanoj dana 19. studenog 2025.

p r e s u d i o j e

Odbija se žalba tužiteljice kao djelomično neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Zadru poslovni broj P-2559/2019 od 8. studenog 2021. u pobijanom dijelu pod točkom I./1. i I./2. izreke

r i j e š i o j e

I. Ukida se presuda Općinskog suda u Zadru poslovni broj P-2559/2019 od 8. studenog 2021. u pobijanom dijelu pod točkom I./3. izreke, točkom II. izreke i točkom III. izreke u dijelu u kojem je tužiteljici naloženo da tuženici isplati troškove parničnog

postupka u iznosu od 70.000,00 kuna / 9.290,60 eura¹, te se predmet u tom dijelu vraća sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

II. Ostavlja se o troškovima žalbenog postupka odlučiti u konačnoj odluci.

Obrazloženje

1. Presudom suda prvog stupnja odbijen je tužbeni zahtjev tužiteljice za proglašenjem nedopuštenom ovrhe u ovršnom predmetu Općinskog suda u Zadru posl. broj Ovr-3664/09 koja je određena rješenjem o ovrsi posl. broj Ovr-3664/09 od 15. veljače 2010. kojom je određena ovrha fizičkom, podredno civilnom diobom (točka I./1. izreke), kao i tužbeni zahtjev tužiteljice za proglašenjem ovrhe nedopuštenom radi naplate troškova ovršnog postupka koja je određena rješenjem Općinskog suda u Zadru posl. broj Ovr-3664/09 od 15. veljače 2010. (točka I./2. izreke), a odbijen je i zahtjev tužiteljice za naknadom troškova parničnog postupka (točka I./3. izreke).

Odbijen je i eventualni tužbeni zahtjev tužiteljice za isplatom iznosa od 1.200.000,00 kuna / 159.267,37 eura sa zateznim kamatama tekućim od podnošenja tužbe do isplate, kao i zahtjev tužiteljice za naknadom troškova parničnog postupka (točka II. izreke).

Tužiteljici je naloženo i da tuženici nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 70.000,00 kuna / 9.290,60 eura, dok je u preostalom dijelu zahtjev tuženice za naknadom troškova parničnog postupka odbijen (točka III. izreke).

2. Protiv presude žalbu je podnijela tužiteljica iz svih razloga predviđenih čl. 353. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 - dalje: ZPP), te predlaže pobijanu presudu preinačiti i tužbeni zahtjev prihvatiti, odnosno podredno, istu ukinuti i predmet vratiti sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

3. Žalba je djelomično osnovana.

4. Predmet spora je zahtjev tužiteljice za proglašenjem nedopuštenom ovrhe određene rješenjem o ovrsi suda prvog stupnja posl. broj Ovr-3664/09 od 15. veljače 2010., te, povodom eventualnog tužbenog zahtjeva tužiteljice, zahtjev tužiteljice za isplatom 1.200.000,00 kuna (sada 159.267,37 eura).

5. Odlučujući o osnovnom (primarnom) tužbenom zahtjevu tužiteljice sud prvog stupnja utvrdio je da je rješenjem o ovrsi suda prvog stupnja posl. broj Ovr-3664/09 od 15. veljače 2010., povodom prijedloga tuženice (u ovršnom postupku ovrhovoditeljice), protiv tužiteljice (u ovršnom postupku ovršenice), određena ovrha razvrgnućem suvlasničke zajednice fizičkom diobom nekretnine kčbr. 209/51 k.o. Nin

¹ fiksni tečaj konverzije kune u euro: 1 euro = 7,53450 kuna

stare izmjere, koja nekretnina odgovara nekretnini oznake kčbr. 689 k.o. Nin-Zaton nove izmjere, a u slučaju nemogućnosti fizičke diobe civilnom diobom. Također, utvrdio je da je u ovršnom postupku dana 11. srpnja 2019. donijeto rješenje kojim je suvlasnička zajednica razvrgnuta, te da je ovršni postupak u kojem se ovrha proglašava nedopuštenom dovršen. Na kraju, utvrdio je da je tužiteljica, iako je ovrha dovršena, ustrajala na tužbenom zahtjevu za proglašenjem ovrhe nedopuštenom, te da nije preinačila tužbu u smislu odredbe čl. 52. Ovršnog zakona ("Narodne novine", br. 57/96, 29/99, 42/00, 173/03, 194/03, 151/04, 88/05, 121/05, 67/08 - dalje: OZ/96) na način da bi zahtijevala od tuženice da joj vrati ono što je ovrhom stekla i nadoknadi štetu. Na temelju takvih utvrđenja sud prvog stupnja je, s obzirom da je ovršni postupak dovršen, glavni tužbeni zahtjev tužiteljice odbio.

6. Međutim, pravno shvaćanje suda prvog stupnja u pogledu utjecaja dovršetka ovršnog postupka na parnični postupak radi proglašenja ovrhe nedopuštenom koji je u tijeku, je pogrešno. Naime, niti jednom odredbom OZ/96 nije propisano da nakon dovršetka ili obustave ovrhe i samo zbog te činjenice tužbeni zahtjev za proglašenje ovrhe nedopuštenom postaje neosnovan, niti da je tužba postala nedopuštena. Upravo suprotno, iz odredbe čl. 58. st. 1. toč. 4. OZ/96, prema kojoj nakon što je ovrha već provedena ovršenik može u istom ovršnom postupku zatražiti od suda da naloži ovrhovoditelju da mu vrati ono što je ovrhom dobio, između ostalog, i ako je ovrha koja je provedena na određenom predmetu ovrhe proglašena nedopuštenom, proizlazi da se parnica radi utvrđenja nedopuštenosti ovrhe može voditi i nakon dovršetka ovrhe.

7. Dakle, okolnost što je ovrha u odnosu na koju se u parničnom postupku zahtjeva da se ista proglasi nedopuštenom dovršena, ne znači i da je tužbeni zahtjev za proglašenjem ovrhe nedopuštenom neosnovan, kako to pogrešno smatra prvostupanjski sud (identično pravno shvaćanje zauzeto je primjerice i u odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-1012/2020 od 22. prosinca 2020., Rev-1604/2018 od 8. siječnja 2019. i Rev-506/2021 od 28. ožujka 2023.).

8. U konkretnom slučaju, sud prvog stupnja zbog pogrešnog pravnog pristupa nije utvrđivao činjenice o kojima ovisi da li je ovrha određena rješenjem o ovrsi suda prvog stupnja posl. broj Ovr-3664/09 od 15. veljače 2010. nedopuštena, a niti o tim odlučnim činjenicama pobijana presuda sadrži bilo kakve razloge. S obzirom da prvostupanjska presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, to pobijana presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati čime je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP koji u žalbi ističe tužiteljica.

9. Međutim, iako je u sud prvog stupnja odlučujući o tužbenom zahtjevu za proglašenjem ovrhe nedopuštenom počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP, u konkretnom slučaju ispunjene su pretpostavke za primjenu odredbe čl. 373.a st. 3. ZPP budući se činjenice koje su bitne za donošenje odluke mogu, u smislu odredbe čl. 373.a st. 1. toč. 2. ZPP, utvrditi na temelju isprava i izvedenih dokaza koji se nalaze u spisu.

10. Tužiteljica u tužbi tvrdi da u spornu nekretninu uložila znatna sredstva, te da je uslijed građenja i ulaganja koja je izvršila njen suvlasnički udio na nekretnini na kojoj se provodi ovršni postupak razvrgnuća veći od 2/3 dijela koji je upisan u zemljišnim knjigama. Dakle, u konkretnom slučaju, pitanje suvlasništva na predmetnoj nekretnini predstavlja prethodno pitanje (čl. 12. st. 1. ZPP) u ovom postupku, a istodobno predstavlja i razlog zbog kojeg tužiteljica smatra da je sporna ovrha nedopuštena.

11. Tijekom postupka nije sporno da je tužiteljica protiv tuženice pred sudom prvog stupnja podnijela tužbu radi utvrđenja da je pored 2/3 suvlasničkog dijela, suvlasnica i 1/3 dijela nekretnine na kojem suvlasničkom dijelu nekretnine je upisana tuženica koji postupak se pred sudom prvog stupnja vodio pod posl. brojem P-3840/05. Dakle, o spornom pitanju veličine suvlasničkih udjela na nekretnini, između stranaka se vodio zasebni parnični postupak pa je u postupku bilo potrebno utvrditi da li je isti pravomoćno okončan i da li odluka koja je donijeta u navedenom predmetu veže stranke u ovom postupku.

12. Uvidom u parnični predmet suda prvog stupnja posl. broj P-3840/05 utvrđeno je da je u navedenom predmetu donijeta presuda posl. broj P-3840/2005-35 od 6. studenog 2014. kojoj je odbijen tužbeni zahtjev tužiteljice Valentine Vidić za utvrđenjem da je pored 2/3 dijela, suvlasnica i 1/3 dijela na kojem je kao suvlasnica upisana tuženica Kata Vidić. Također, utvrđeno je da je povodom žalbe tužiteljice navedena presuda suda prvog stupnja potvrđena presudom Županijskog suda u Zadru posl. broj GŽ-181/15 od 26. svibnja 2015. tako da je ista postala pravomoćna. Pritom je i revizija tužiteljice koju je tužiteljica podnijela nakon pravomoćnosti presude odbijena kao neosnovana presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev x-860/15 od 2. veljače 2016.

13. Dakle, o prethodnom pitanju veličine suvlasničkih udjela tužiteljice i tuženice na predmetnoj nekretnini pravomoćno je odlučeno presudom posl. broj P-3840/2005-35 od 6. studenog 2014., pa je u postupku bilo potrebno utvrditi da li su stranke u ovom postupku radi proglašenja ovrhe nedopuštenom vezane presudom koja je donijeta u predmetu posl. broj P-3840/2005.

14. Uvidom u tužbu podnijetu u predmetu suda prvog stupnja posl. broj P-3840/2005 kao i u cjelokupni predmet utvrđeno je da je tužiteljica u predmetu P-3840/05 činjenično tvrdila da je suvlasništvo i 1/3 dijela na kojem je bila upisana tuženica stekla građenjem i ulaganjima na spornoj nekretnini. Uvidom u tužbu koju je podnijela u ovom postupku utvrđeno je i da u ovom postupku činjenično tvrdi identično tj. da je suvlasništvo u većem omjeru od 2/3 stekla građenjem i izvršenim ulaganjima. Dakle, činjenična i pravna osnova postojanja većeg suvlasničkog dijela u ovom postupku identična je onoj iz postupka koji je okončan pravomoćnom presudom Općinskog suda u Zadru posl. broj P-3840/05 od 6. studenog 2014. Tužiteljica je dakle, vezana utvrđenjima iz pravomoćne presude posl. broj P-3840/2005-35 od 6. studenog 2014. kojom je odbijen njezin tužbeni zahtjev za utvrđenjem da je građenjem i ulaganjima stekla veći suvlasnički udio od onog od 2/3, što u ovom postupku predstavlja prethodno pitanje i razlog zbog kojeg tužiteljica smatra da je ovrha nedopuštena. S obzirom da je tužiteljica vezana pravomoćnom presudom posl. broj P-3840/2005-35 od 6. studenog 2014. koja je riješila prethodno pitanje u ovom postupku, to tužiteljica,

zbog vezanosti pravomoćnom presudom, ne može s uspjehom u ovom postupku tvrditi da je suvlasnica većeg suvlasničkog dijela od 2/3 temeljem iste činjenične i pravne osnove koju je već isticala u postupku posl. broj P-3840/2005 u kojem je donijeta pravomoćna presuda.

15. Tužiteljica u podnijetoj žalbi prvostupanjske presude ističe da u tužbi koju je podnijela u predmetu posl. broj P-3840/05 nigdje nije navela da je građenje pravna osnova njezinog većeg suvlasničkog omjera. Međutim, uvidom u tužiteljčinu tužbu podnijetu 16. prosinca 2005. proizlazi da je u istoj (točka 3. tužbe) tužiteljica navela da je Šime Vidić gradio prijeporni objekt, da je istog tužiteljica novčano pomagala, te da temeljem svojih novčanih ulaganja zahtijeva da se utvrdi suvlasnicom 1/3 dijela. Iz takvih činjeničnih tvrdnji tužiteljice ne može se zaključiti ništa drugo nego da je da je tužiteljica u postupku koji se vodio pod posl. brojem P-3840/05 tvrdila da je ulagala u predmetni objekt te da su takva ulaganja rezultirala gradnjom objekta uslijed kojih je njezin suvlasnički udio veći od 2/3 dijela. Stoga navode tužiteljice o nepostojanju objektivnog identiteta spora ovaj sud ocjenjuje neosnovanim.

16. Dakle, u konkretnom slučaju, tužiteljica je vezana pravomoćnom presudom posl. broj P-3840/2005-35 od 6. studenog 2014. kojim je odbijen njezin tužbeni zahtjev za utvrđenjem da je, osim suvlasničkog dijela od 2/3, suvlasnica i 1/3 suvlasničkog dijela. S obzirom na vezanost pravomoćnom presudom kojom je riješeno o pitanju koje u ovom postupku radi proglašenja ovrhe nedopuštenom predstavlja prethodno pitanje, to je tužbeni zahtjev tužiteljice za proglašenjem ovrhe nedopuštenom valjalo odbiti, ali ne iz razloga što je ovrha dovršena, kako je to pogrešno smatrao sud prvog stupnja, već stoga što ne postoji razlog zbog kojeg bi ovrha bila nedopuštena, točnije u postupku, s obzirom na vezanost presudom donijetom u parničnom postupku radi utvrđenja prava vlasništva, nije utvrđeno da bi tužiteljica bila suvlasnica većeg suvlasničkog udjela od onog od 2/3 dijela kako je to tvrdila u ovom postupku radi kojeg zahtijeva da se ovrha proglasi nedopuštenom.

17. Slijedom iznijetih razloga, valjalo je temeljem čl. 373.a st. 1. toč. 2. i st. 3. ZPP, žalbu tužiteljice odbiti kao djelomično neosnovanu i potvrditi presudu suda prvog stupnja u pobijanom dijelu pod točkom I./1. i I./2. izreke.

18. Sud prvog stupnja odbio je i tužbeni zahtjev tužiteljice za isplatom iznosa od 1.200.000,00 kuna (sada 159.267,37 eura) s osnove izvršenih ulaganja i to iz razloga što tražbina tužiteljice nije dospjela s obzirom da tuženica u trenutku zaključenja glavne rasprave nije stupila u posjed realnog dijela nekretnine. Međutim, i to pravno shvaćanje suda prvog stupnja je u potpunosti pogrešno. Naime, pravna osnova tužiteljčinog tužbenog zahtjeva je izvanugovorni odnos stjecanja bez osnove iz čl. 210. st. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", br. 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96 112/99, 88/01 – dalje: ZOO), što prvostupanjski sud pravilno čak i navodi u pobijanoj presudi (točka 14.2 i 14.3. obrazloženja). Tužiteljica dakle, činjenično tvrdi da je ulaganjima u predmetnu nekretninu povećala vrijednost iste, što znači i da tvrdi da se povećala vrijednost suvlasničkog udjela tuženice, pa je sud prvog stupnja u postupku, sukladno odredbi čl. 210. st. 1. ZOO bio dužan utvrditi da li je došlo do prijelaza tužiteljčine imovine u imovinu tuženice koji prijelaz nema

osnove u pravnom poslu ili zakonu te li je tuženica, ako je do takvog prijelaza imovine došlo, dužna nadoknaditi vrijednost ostvarene koristi.

19. Dakle, u konkretnom slučaju, potpuno pogrešno sud prvog stupnja smatra da zbog toga što tuženica nije stupila u posjed realnog dijela nekretnine na kojoj je suvlasnica, tražbine tužiteljice nije dospjela. Kada bi se prihvatilo takvo nezakonito, nelogično, neživotno i neprihvatljivo pravno shvaćanje suda prvog stupnja tužiteljica, ako bi tuženica odlučila da kao suvlasnica ne uđe u posjed nekretnine (na koje nekorištenje jednog od vlašničkopravnih ovlaštenja bi imala pravo), nikad ne bi mogla zahtijevati ispunjenje tražbine s osnove izvršenih ulaganja jer u tom slučaju njena tražbina nikada ne bi bila dospjela, te bi svaka njena tužba bi bila preuranjena. Takvo pravno shvaćanje suda prvog stupnja ne samo da je protivno zakonu i odredbi čl. 210. ZOO, već nema nikakvu životnu logiku.

20. U odnosu na sudsku praksu na koju se sud prvog stupnja poziva u pobijanoj presudi potrebno je navesti da iz iste uopće ne proizlazi ono što kao pravno shvaćanje sud prvog stupnja navodi u pobijanoj presudi. Naime, u navedenim odlukama bilo je sporno od kojeg trenutka zastara počinje teći, a ne trenutak dospelosti tražbine s osnove izvršenih ulaganja, što su dvije potpuno različite stvari koje sud prvog stupnja u potpunosti pogrešno poistovječuje. Dospjelost tražbine u pravnoj teoriji se definira kao trenutak u kojem vjerovnik može zahtijevati ispunjenje tražbine, dok se zastara definira kao gubitak zahtjeva zbog nevršenja sadržaja subjektivnog prava kroz zakonom određeno vrijeme. Trenutak početka tijeka zastarnog roka i trenutak dospelosti tražbine, ne moraju se podudarati, te se nikako ne mogu poistovječivati kako to pogrešno čini sud prvog stupnja. Dakle, okolnost što zastara još nije počela teći ne znači i da tražbina nije dospjela.

21. Dakle, u ovom konkretnom slučaju, okolnost da li je tuženica stupila u posjed realnog dijela nekretnine nema nikakav utjecaj na dospelost tužiteljice tražbine s osnove izvršenih ulaganja. To pogotovo kada se ima u vidu odredba čl. 214. ZOO koja propisuje da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata, i to, ako je stjecatelj nesavjestan od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

22. Sud prvog stupnja zbog u potpunosti pogrešnog pravnog shvaćanja da eventualna tražbina tužiteljice s osnove izvršenih ulaganja nije dospjela i da je tužba tužiteljice preuranjena, nije utvrđivao činjenice o kojima ovisi osnovanost ili neosnovanost tog dijela tužbenog zahtjeva tužiteljice. Stoga u dijelu kojem je sud prvog stupnja odlučivao o eventualnom tužbenom zahtjevu tužiteljice za isplatom s osnove izvršenih ulaganja, pobijana presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama. Uslijed navedenog, ista ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati tako da je i u tom dijelu počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP.

23. Također, s obzirom da je sud prvog stupnja odbio dokazne prijedloge tužiteljice koji se odnose na utvrđivanje činjenica koje se odnose na izvršena ulaganja, to je sud prvog stupnja u prvostupanjskom postupku počinio i bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u svezi s čl. 220. st. 2. ZPP. U tom smislu

Broj zapisa: **9-30880-5c16a**

Kontrolni broj: **03238-b6986-02f44**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Županijski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.